



ALTERNATIVA NUCLEAR UNA CENTRAL A CADA PORTAL



Això de l'energia és una qüestió de molts megatons. Perquè, a veure si ens entenem, vostè senyor Lluís, vol seguir afeitant-se amb màquina?, i vostè senyora Maria, li agradaria haver de tornar a rentar a mà?; volem seguir veient la tele, per dolenta que sigui?; podem renunciar a seguir bevint la cervesa fresqueta?; cal seguir utilitzant els vibradors elèctrics, o ja no cal?; Benvolgut i intel·ligent lector, si no vols renunciar a tot això, crida ben fort amb nosaltres: una central a cada portal!

Volem centrals, sí. I, a més, les volem atòmiques. Fruim per l'energia nuclear i si és gratuïta millor. N'estem tips dels grups de pressió que van pregonant allò de: "Nuclears?, no gràcies". Nosaltres diem: "Nuclears?, sí si us plau. I forces". I a propòsit dels grups de pressió, qui i què hi ha al seu darrera?, qui els financia?. Algun dia ho explicarem.

Ja que molts parlen dels inconvenients que es deriven de les centrals nuclears nosaltres parlarem dels seus avantatges que, per cert, són molts. En són molts més dels que ells volen i diuen; per això hem vist que han fet callar a molts homes plens de raó. Així, doncs, estem o no d'acord en que les nostres platges i rius fan fàstic?;

doncs bé, què millor que a les seves vores s'hi instal·lin centrals nuclears i que les fètidés aigües serveixin per a refrigerar-les?. I això, traduït en fets concrets, vol dir la neteja total i absoluta de tot bitxo vivent aquàtic: ni peixos, ni algues, ni microbis, ni gèrmens. Res de res. Tot ben net i desinfectat. I això no vol pas dir que no menjarem mai més peix, no, no és pas així. Ens explicarem.

En primer lloc, tothom sap que el peix que engolim provinent del nostre litoral és totalment contaminat, en altres paraules: al cos li és igual que et fotis un llobarro de mig quilo, que cinc-cents grams de claus rovellats adobats amb aigua del Llobregat. Ep!!!, compte, estem d'a-

cord amb que el gust és ben diferent, però no és menys cert que entre gustos no hi caben picabaralles. El que importa, però, és que els efectes són idèntics.

En segon lloc, per a compensar la manca de peix per a consumir, es podria ampliar el concert pesquer amb els moros per tal que ens deixessin tirar les xarxes a unes quantes milles més enllà. A canvi, per exemple, els podríem obsequiar amb Ceuta i Melilla. Total, no hi perdiríem res i seguiríem menjant peix. La permuta val doncs la pena.

I, si voleu, encara us posarem un altre exemple. Vet-aquí. A qui no li plauria més que al bell mig de la Plaça de Catalunya hi hagués un estany amb l'aigua a la temperatura ideal per a banyar-s'hi tan l'hivern com l'estiu?. Doncs bé, només cal enderrocar El Corte Inglés i, al seu lloc, instal·lar-hi una central nuclear, la qual — aquí està la mare dels ous — serviria, entre altres coses, per escalfar l'aigua de l'estany. Un bon servei

social, com podeu veure.

I podríem posar molts exemples més sobre la conveniència de les centrals nuclears. Per això us garantim que el dia que en tinguem uns quants més de pensats, us els comunicarem amb tota urgència. El que falta és trobar-los.

I és que ben mirat som com criatures. Tot el fons de la qüestió està en que la gent ja no sap pas el que vol. Fixeu-vos bé: aquests que diuen no a les nuclears són els mateixos que es queixen de que les famílies Oriol i Cia tinguin la màficada fins el colze en les empreses hidroelèctriques. En què quedem, doncs?. I que en són de brètols!! però, que no veuen que la única manera de treure-els hi la mamella de la boca és anul·lant l'energia elèctrica i substituint-la per la nuclear?. Apa nois, som-hi!! I que visqui per sempre més l'autogestió. Que cadascú s'autogestioni la seva central; per això en reivindicuem una a cada portal.

Per cert, i que me'n dieu de les centrals sindicals noves. Cosa fina, oi?.
Xato de la Xexa

EL REDEMPTOR DELS HOMES



Qui els havia de dir a Adam i Eva dos dies després de menjar la poma, quan Adam feia d'escarràs, que un Papa, segon dels Joans Paus, s'oblidaria d'enciclicar-los. Això ve a compte de l'ample clam popular que demana a crits l'amnistia pels nostres pares originals. Vet aquí una altra ocasió perduda pel Vaticà per tal de fer cau i net a les seves presons polítiques.

L'encíclica "El redemptor dels homes" és un paper amb tots els ets i uts del llenguatge de la burocràcia celestial a la terra: que si bueno, que si mare de déu, vés a saber on anirem a parar, que ja fa temps que us ho diem, que ve l'any dos mil i això s'acaba, que la veritat és la nostra i prou conya, i allò del "materialismo que nos invade".

D'alguna manera han de dissimular que no volen l'home lliure i quina millor que parlar de la lliberació de l'home. Parlen malament del marxisme i del capitalisme i s'angoixen quan la borsa de Roma puja poc o el batlle pensa de nacionalitzar el terreny urbà.

Però no tingueu por que us recordaran que el seu regne no és d'aquest món. La qual cosa ens fa pensar a nosaltres, amb una evident malafé, que ja deuen tenir urbanitzat el cel. Aquests pillastres juguen amb les cartes marcades!

Remenant l'encíclica hem trobat un apartat que diu: "Tots els camins de l'Església porten a l'home". Justa, abans aquests camins portaven l'home a la foguera, fa quaranta anys en aquest país el portaven a l'afusellament santificat, i en els nostres dies si estàs ben relacionat et porten a un bon concell d'administració o a un ministeri qualsevol, si estàs mal relacionat, no et porten enlloc.

També hem trobat coses positives en el nou paper vaticà. Per exemple ens deixa resolt d'una manera definitiva el dubte del divorci: més prohibit que els esquimals al Japó. Ens han agradat, també, les paraules ben cordials i obertes del Papa quan diu que l'Església "es sent immunitzada contra els excessos de l'autocrítica". Així m'agrada, les crítiques que no les facin amb auto, que les facin a peu, con nosaltres, i veuran quin pa si dona.

Us abandonem estimats lectors, però no abans de dir-vos que a nosaltres no ens sembla demanar l'oro, el moro i el senyor de Puerto Rico que el Papa redemptoritzés els homes mirant a la terra i no al cel. Pot ser que li calguin ulleres, no ho sabem, però aquest redemptor dels homes ho té força malament doncs l'han col·locat en una societat anònima bastant desgraciada. Fixeu-vos, porten mil nou-cents setanta nou anys amb la mateixa idea al cap i sempre ho deuen per l'endemà.

Biblioteca de Comunicació
i Hèmeroteca General
CEDOC
PRISCILIA, el màrtir

Amb la pipa al morro

Continua el recompte

UCD encara pot perdre aquest escó. Anim, que encara guanyarem!

Jardins verds

A Barcelona hi ha hagut una vaga de jardins la setmana passada. Les parelles perjudicades ho tiraran pels tribunals.

Poema

"Mortals, alerta! que és cosa certa/que vindrà l'hora/que hem de morir". Poema de joventut d'Heribert Barrera. En aquells temps encara no sabia que en la política tampoc no hi tenia esdevenidor.

Som-hi

"No improvisi les seves vacances de Setmana Santa", quedí's a casa.

Aigua mortal



Un xicot de catorze anys ha mort a causa d'una pilota que li va llençar la policia. El noi participava en una manifestació amb tot el seu poble per tal d'exigir un subministrament decent d'aigua. Un altre mort per la justícia. Ja ho sabeu: "lo nuestro son errores".

Monedes i bledes

Ja tenim moneda europea. Això vol dir que no haurem de canviar cada setmana per sortir a l'estranger. Es a dir que si voleu anar a Sòria, pagueu amb "ecus" i ja està. El nom és aquest que ara mateix acabem de citar i el seu origen el podem trobar en una expressió molt coneguda del Gran Carles Marx. Aquest senyor, després de fer l'amor amb la seva minyona, sempre acabava dient: "ecu-li-cua". Ja sabeu: "aquellos polvos trajeron estos lodos".

Analfabets

L'esquerra cerca la unitat. Però no la trobarà. La busca a la "H".

Vade retro



El Papa de Roma vol que els capellans vagin amb sotana. Nosaltres hem començat a repassar el nostre llit per si les misses es tornen a fer en aquest idioma.

Insults negres

Un insult negre que comença a ser popular: "Sembla que escriguis al 'be negre'".

Parxís primaveral

La primavera es vestirà de colors. Grocs, verds, blaus i vermells. Es allò de la moda parxís que diuen que serà l'hòstia de bonic. De segur que al darrera hi ha el cervell programador de la UCD per a donar una mica de color al país i que el proper estiu els turistes no notin res de ras. Per tal de boicotejar-ho proposem la moda cementiri: robes negres i grises i complement d'una espelma encesa a la ma. I recordeu de portar als lletania adient: "UCD per quatre anys, miserere nobis".

Castigat per dolent

El redactor de "La Pipa d'en Roc" il·lustrà el senyor En Xato de la Xexa ha estat sancionat pels membres de la redacció de la mateixa publicació a escriure a "El be negre".

Punt de mira

La Teresa Pàmies ens recomana de mirar endavant. Ja ho farem, ja. Però amb una espardenyia al darrera, que si els ve la neura...

Americans



Els americans han trobat or a la Vall d'Aran. Els americans han trobat petroli davant de Tarragona. Els americans vollen filmar una pel·lícula d'indis a la Genitalitat i demanen als membres del dit organisme que s'hi quedin d'extres. Com ens posen en evidència!

Idi Amin

A l'Idi Amin ja li han posat preu a la pell. I sembla que aviat el caçaran. A nosaltres ens farien gràcia les anques rostides.

Abusos

Comet abusos honestos i no l'agafen.

En Felipe es defineix



Felipe González diu que la meta del partit és transformar la societat. Doncs noi, si les coses continuen així, el millor que pots fer és comprar-te uns sostenidors, perquè si són molt grossos, les metes cauen.

Flors



Dels diaris: Quan el senyor Abril Martorell es passejava per València un grup de persones de bé varen començar-li a tirar, amb mala intenció, flors d'uns parterres. Malaguanyades.

Cartes perses

Les manifestacions de les feministes perses contra l'ayatollah Jomeyni demostren que les dones d'allà no es deixen tirar com els generals del Sha. L'enhorabona.

Selectivitat



Els estudiants de COU han fet barricades durant els darrers dies a Barcelona. "D'aquesta assignatura queden aprovats", ha declarat el Vicerector Sigüán.

Ja és hora

El polític espanyol Anton Cañellas promou una revista cultural que es dirà "Quaderns de treball". Això, això, que treballi!

Kung-Cola

Després de consultar la fulla de bròquil no albirem pitjors averanys. Les crisis i pèrdua de nord són flagrants. I, per tallar la mao-nesa, només ens faltava l'inici de venda de la Kung-Cola entre els xinesos que fins ara eren els nostres models en el capteniment quotidià en temps de Quaresma. Coca-cola entre un grapat de grans d'arròs! Es sorprenent! Es vergonyós! Es indigest!

Tan punt hem llegit el teletip arribat de Shangai ens han faltat cames per consultar la guia telefònica doctrinal a fi de veure si això era revisionisme o progrés espiritual de color vermell. Però, i avui us ho volem dir, l'oracle ha penjat l'hàbit i ens ha deixat sols...

Ail, si en Balmes ressuscitès... Ell sí que tenia un criteri! I ens diria perquè els xinesos, els nostres xinesos, beuen Kung-cola després de la sopa Maggie. Aleshores sí que anirien a dormir tranquils! Però, ara, estem cor que vols cor que desitges, i tenim por que ens en deixin sense.

Selectivitat

Una vegada hi havia un senyor que es diu, es deia, Sigüán i que fa de vice-rector a la Universitat de Barcelona i que es deia, es diu, Sigüán.

Recordem, germans, que el vice-rector és aquell ser que farda de vice-rectoria i vice-rectorat, nom ja per si mateix sospitós de cagar-la i, també, sembla ser que té una clara visió mediterrània (del mediterrà d'ara, és clar). Doncs bé, aquest senyor que ara no m'enrecordo del nom, ha conseguit de fer un document (que es diu document d'aquest senyor) i que d'una mena de manera clarivident, dona la sol·lució de-fi-ni-ti-va pels mals a la "seva" universitat.

Quins són aquests mals? "e qui li qua": massa gent, baix nivell, massa gent, poc interès, massa gent, pocs medis, mesures o mitjans, massa gent i massa gent.

Les divines sol·lucions d'aquest senyor es poden reduir a dues (això em sona): la primera i la segona.

El Plató, el Sòcrates, l'Isaac, la Fara Diba i la Divina Providència es mosseguen els punys per no haver estat ells qui, en el seu moment, trobessin aquesta pedra filosofal o filosofal. Fins i tot es diu que el Sha encara seria Sha si això "sha" hagués trobat abans.

Però... quines són aquestes sol·lucions? quines són?

Molt senzill, estimats germans. Ja en el seu moment, el senyor Sigüán, sí, sí es diu Sigüán, ara m'enrecordo, el senyor Sigüán va suggerir una sol·lució similar pels destrets que la creu roja tenia, quan allò de la manca de sang i "todos debemos dar" i tot allò. Sol·lució, que fins els països que no parlen en català ho volien copiar i dir que era idea seva, etc. Sí, sí se'n va parlar molt en el seu moment. Ara que hi sóc l'explicaré per aquells que no estan en l'all científic: S'agafa al malalt que necessita sang. Se'l neteja, ben net. Se l'estira sobre un marbre i amb molt de cura se li van tallant les cames i els braços. El que queda, sens dubte, necessita molta menys sang.

I a la universitat?. Doncs talment. S'agafen els "sobrants", és a dir: estudiants nocturns, majors de 25 anys, gent que treballa, quinquins, assassins, gaperuts, etc. i amb molta cura, se'ls mata, se'ls mata d'estudiar és clar, que tampoc es tracta ara d'arreglar el país sinó a la universitat en general fraccionament.



Sex-Jomeini

Les dones d'en Jomeini estan empenyades. Es clar que parlem de totes les habitacions d'aquell país de moda. I diem que estan empenyades, no prenyades, tota vegada que la barba blanca del profeta ja fa suposar que d'això res de res. Doncs resulta que les senyores dels iranís han sortit al carrer a cridar-li a n'en barbes que el vel

se'l fotarà ell al cul i que les falduilles només se les treuran quan vulguin i amb qui vulguin. No té gaire sex-appeal el Jomeini i amb les senyores al carrer i fent-li pam-i-pipa, qui li farà el dinar?. De segur enyora els islàmics i frugals dinars de Maxim's amb les gambes a la forquilla i el Coran a la butxaca. Oi, murri?.

Ho sabem tot



Senyors i senyores: sabem l'autèntica història del be negre que no és ni be ni negre. Quan ens adonarem que la publicació germana —ha, ha, ha— es deia "Amb potes rosses" la nostra primera idea va ser que de tan dolents que són se'ls hauria oblidat de posar el nom de la publica-

ció al seu lloc. Però no i no, la cosa té més solfa i un amic nostre que treballa a la KGB el dilluns, dimecres i divendres ens ha donat tota la informació. Per cert, de segur us esteu preguntant que fa aquest amic nostre els dimarts, dijous i dissabtes, doncs molt bé, ara ho sabreu: treballa per la CIA. Ja ho sabeu. La història certa del perquè no hi ha el nom del be negre és així: reunits els redactors d'aquella olla de cols varen ensopegar tot seguit amb el nom de la publicació: era BE o BE? davant del dubte cop de mà al Fabra i no ho trobaven. Ho buscaven amb veu els tanogues i, és clar, ni VE ni VE.

Meridatge inconvenient

Sembla ser que, a partir d'ara, l'ORT i el PTE seran una sola cosa. Bé, vaja, que es casen. Que s'estimen. I que les "chances" que ambdós grups es prometteu abans de les eleccions s'han escampat per terra, deixant un apilonament de "marxistes-leninistes-més-revolucionaris-que-l'hòstia" sense el "cruzado mágico" que infla el pit i esmola la vergonya del "Plaitex" de San Jerónimo. El que se'ns canja és que la ORT ha re-



nunciat a tenir una direcció honesta i revolucionària. Al menys si ens creiem el que Sanromà "lutxausti", "líder hortor", deia en el número d'aquest mes de "El viejo Topo": "El PTE és un partit dirigit per un escamot oportunista que no té cap afany envers la revolució ni cap vinculació amb el marxisme-leninisme". I al cap d'una setmana s'ajunten. La resposta és a la Bfbia.

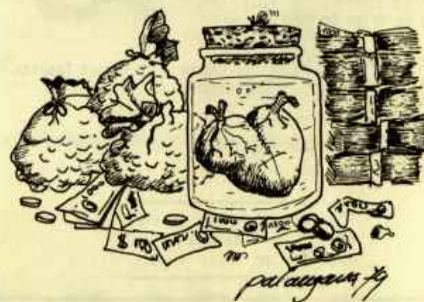
Guillamona

Les Nostres Institucions

EL COR D'EN MACIÀ

Nosaltres no som tan totxos com la competència sembla creure. Per això podem dir ben alt que sabem que Catalunya és fruit de l'acció punyent i continuada dels mèrits dels seus avant-passats. Sí senyors, sí, i que ningú s'esvaloti: Catalunya és una terra primitiva, "vella i salvatge", que en deia l'aspirant a difunt en grau superlatiu de la terra de Sibera. No direm que siguem fanàtics del vudú ni de les mages-tuoses cerimònies nyanyigues. Però posaríem les mans al foc que hi ha algun aprofitat que se'n fot de nosaltres mentre ballem la dansa dels adolescents.

La clau de tan paorosa afirmació rau, com sempre, a la caverna de Sant Jaume. Nosaltres, homes moderns i d'ànima oberta, creïem que tot això de la necrofilia, de la necrofàgia i de la necrobènia eren coses pastades i superades. Rèiem a cor que vols cantant l'explosió del color. Però té, ara ens diuen que el cor de l'enyorat Macià (per cert, allò sí que era Honorable) rau en males mans: que el té en Tarradellas, vaja. Per cert, i parlant d'en Tarradellas, s'escriu amb dues "as". No val la pena catalanitzar-li el



cognom, col·legues del bé. A veure si n'apreneu. Dèiem, en fi, que el pigat que vingué del fred té el cor del nostre President.

Literalment esgarriats davant una inconveniència tan grossa (ara en diuen "beeeestieses"), ens hem posat en contacte amb Sant Pere que és allà. El Sant ens digué que al cel no podien deixar entrar el President fins que no garantís un usatge adient del seu bon cor. I, és clar, qui ho pot garantir, tenint en compte les mans que l'aquanten? Ni Sant Pere, vaja. Ja va fer intents, ja, en Tarradellas, de donar-li un destí oportú. Fins el va guardar en una caixa d'un Banc de Suïssa. Però res. El capital no treu treball d'un cadàver. Encara que

sigui el d'en Macià. I l'hagué de retirar sense que l'esmentat cor li donés un trist i punyeter dret d'interessos. I és que el President Macià no es deixa endemar ni després de mort. Com el Cid de la Castella, a l'espera de guanyar la seva darrera batalla, prega per una Generalitat decent on el seu cor pugui tenir el destí que es mereix.

El fotut serà si en Tarradellas és més pre-històric del que sembla. Els nostres avant-passats més "camp" es menjaven els cervells dels seus morts per veure si agafaven la seva intel·ligència. Però no cal que ho provi. El president està vacunat contra aquestes desviacions del intel·lecte.

Dr. Bernat de l'aparteid



CONTE PER A NENS I NENES

L'illa dels constipats (IN MEMORIAM)

La vida a la illa era trista i insuportable. Tot estava controlat, comptat, mirat i escorcollat. Quatre saltaparets eren els amos del territori i, de tan en tan —més aviat amb certa sovintesa— etzibaven alguna coça als nadius. Qui manava era de fora i poc l'importava fer i desfer, tornar a fer i altra volta tornar a desfer-ho. Per això els nadius tenien els escrits morats de tantes pessigades amb premeditació i alevosia.

Tot passava per l'adreçador més retorçat que hom pugui imaginar-se. Tot i tothom. Un bon dia un grup de súbdits va decidir-se a posar alegria, car sabien que qui manava no tenia pas cap sentit de l'humor. Era la manera més lògica de tornar-els-hi la pilota. Els més joves varen apuntar-s'hi amb pressa, mentre que els vells ho contemplaven amb indissimulada satisfacció. També hi havia, és clar, qui tenia por i preparava les maletes: temien que allò esclatés i els hi toqués el rebre. Com així va succeir.

L'alegria anava pujant de tò per moments; cada setmana, cada mes, cada

any, la faràndula tenia més adeptes i qui manava estava més i més neguitós. Els savis de l'indret recolzaven l'alenada d'aire fresc que, de mica en mica, anava calant en tots els racons i es filtrava per les esclletes.

Un bon dia qui manava es va morir vell i xacrós, i qui el va substituir, un bon amic seu, va fer veure que la cosa canviava. Però tot seguia igual, és a dir, els escrits seguien morats i l'alenada d'aire fresc s'escampava i escampava. La faràndula seguia portant alegria i esperança. Tot de cop, l'alenada d'aire fresc es va posar dins una casa; el seu morador es va constipar i una pulmonia se'l va endur per sempre. I en una altra casa va succeir el mateix. Hi havia molta gent constipada i els estardits començaven a ésser generals en certs ambients. No hi havia prou mocadors i les rentadores no donaven l'abast per rentar tan de moc.

Ja podeu imaginar com estava qui manava. Entre el poc sentit de l'humor i el constipat sempre a sobre els nervis s'havien apoderat d'ell i el neguit no el deixava dormir. Feia ja mesos



que les vacunes contra els constipats estaven exhaurides i els apotecaris no podien fer-hi res. La cosa era greu i per això qui manava va anar a cercar als americans per a posar-hi remei. Tot i estar molt ocupats perquè tenien que donar abast a molts altres llocs, els americans varen prometre ajut i peles. La faràndula, però, seguia el seu camí. Quan la cercaven per un carrer per a atrapar-la,

resultava que ja havia marxat. Mentrestant, l'alenada d'aire fresc seguia constipant als qui tenien poc sentit de l'humor.

Els anys passaven, els constipats es multiplicaven i alguns dels més vells de l'indret ja havien mort, uns de pulmonia i altres de mort natural; uns crispats i altres contents i esperançats.

Un dia, varen atrapar a una part de la faràndula, i

els americans varen inventar un sistema per deturar l'aire fresc que envoltava tota la illa. Semblava que tot hagués ja acabat, però no va ésser així; no hi havia prou vacunes per a erradicar als constipats i el virus culpable continuava fent estralls. Era un cercle vicios del qual cada vegada n'era més difícil sortir-ne. Els fabricants no donaven abast per assortir la illa de mocadors. Era curiós: uns

sempre constipats i la resta sempre contents, alegres i sans. Varen passar anys i panys i tot seguia igual. Bé, tot no. Resulta que els que estaven constipats anaven morint de pulmonia i cada vegada en quedaven menys.

La gent que no podia treure's de sobre el constipat donava pressa a qui manava per cercar una solució a l'epidèmia, però els governants eren impotents i donaven les culpes de tot a un vell que ja estava mort. "El n'és el culpable; ell és qui va portar el virus a la illa. No tenim solucions..."; s'excusaven.

Avui dia, tot segueix igual a la illa: uns constipats i la resta sans i contents. Per això recomanem a tots els nens i nenes que no tinguin sentit de l'humor, que no hi vagin pas.

Per cert, ahir "l'home del temps" de la tele va dir que una altra alenada d'aire fresc s'apropa a la illa. Haurà ressuscitat aquell estimat senyor vell? En tot cas és ben segur que hauran de cercar algun "culpable".

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General CEDOCX de la X.

OBJECTES

EDICIONS "LA PIPA D'EN ROC"
N. Reg. Emp. Edit. 1963/78
Apartat de Correus, n. 52 Mataró
ISBN 84-85539-01-X
ISBN 84-85539-00-1 (OC)
Dip. Leg. B.34.263-1978

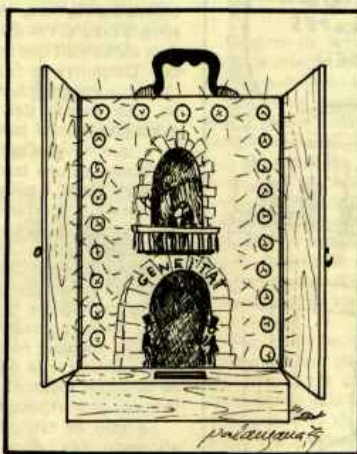
Equip Redactor: Toni Albert, Pere Artigas, Francesc Costa, Josep M. Fàbregas, Jaume Graupera.
Dibuixants: Josep Novellas i Artur Palomer.

Fotocomposició: Copisteria La Juliana-dr. farrero, 6 (Argentonà)
Imprimeix: Impremta Mas, Gnral. Mola, 76 (Mataró)

Correcció: Ricart Morros i Rafeques.

Tots els dibuixos i articles signats no expressen ni l'opinió de llurs autors.

GENEÏTAT PORTÀTIL



Tots deuen recordar amb enyorança aquelles capelletes que fa anys i anys anaven de casa en casa per tal d'enfervorir la pietat dels creients. Ara acaba de sortir al mercat la versió moderna d'aquell invent tan útil. Es tracta d'una Geneïtat d'estar per casa. S'inxufa i unes divertides bombetes de colors donen a la reproducció de l'edifici uns lleus tocs de somni que sembla de veritat. Si hom hi dóna corda surt al balcó un "fulano" que va repetint sense cansar-se que ja és aquí, però no cal fer-ne cas. Estem segurs que amb una Geneïtat a cada casa l'amor patriòtic creixerà tant que serà massa.

MULTI-BANYA



Dins la promoció "Les petites coses que fan la llar" presentem l'utilíssim Multi-Banya. Es tracta d'un tornavís amb una qualitat poc comuna: serveix per a descaragolar tota mena de banyes. Els seus efectes ràpids i efectius, no deixa rastre i no té contraindicacions, el fan recomanable a tota mena de persones amb tendències banyudes. Ja ho sap, si vostè no sap ben bé de quin peu calça la seva senyora, doncs tranquil home: Multi-Banya i saberut!. Senyora, si vostè ja sap de quin peu calça el seu marit li recomanem el model Multi-Banya-Espress, que té l'avantatge de ser automàtic i d'aplicació encara més fàcil. Ja ho saben: "Per una llar tranquil·la, Multi-Banya, i no pas til.la."

BOXA-SUA



Sac de boxa que té la particularitat d'haver-li dibuixat una repugnant reproducció del senyor Suárez de Madris. Ara sí que podeu refer-vos d'haver perdut les eleccions, si sou d'aquells que les han perdudes, perquè aquest Boxa-Sua no diu mai prou i admet més hòsties que un ateu per força. Si sou d'aquells que heu guanyat les eleccions, compreu-lo també perquè és un adminícle que fa goig en un racó selecte de la llar i és indispensable per tota mena de reunions de societat.

BICABRONAT SÀDIC



Vet aquí un dels invents més grossos de tots els invents que es fan i es desfan. Es tracta d'una fórmula d'invençió esquimal el prospecte de la qual assegura efectes miraculosos. Podeu guarir-vos en poques hores i no se us notarà res de res. Una lleugera untada al lloc interfecte i som-hi noi. De tota manera si l'administràveu abans de i no després de potser us sortiria la broma millor. Per cert, ens descuidàvem de dir-vos que el bicabronat sàdic és el millor remei contra purgacions i acné juvenil.

RELOTGE DE PEDRA



Un diabòlic mecanisme li assegura la més alta precisió de tota la història. Si vostè no vol arribar tard i li agrada de quedar bé està necessitant un rellotge de pedra com necessiten l'aigua les balenes. El mecanisme és bastant complex i pedra més o pedra menys no ens barallarem per tan poca cosa. L'únic inconvenient que pot fer poc popular el model de rellotge de pedra és el pes: són set quilos i no són precisament una broma. El dissenyador diu que la elegància del AUTO-PETRUS és motiu suficient per a prescindir d'altres inconveniències i que més pesen les dretes i les votem cada quatre anys!. Té, fota't!.

Ultima hora

Barcelona.— "No respondré a ninguna pregunta si no es en presencia de mi abogado", ha declarat a "La Pipa d'en Roc", el Sr. Antoni Gutiérrez Díaz, en resposta a una pregunta formulada per un redactor nostre en relació als interrogants que fa uns dies plantejà al PSUC el Sr. Carrillo.



TELE-EVIDÈNCIES

(EN LA LENGUA DEL IMPERIO, COÑO!)

